

DIOCESE OF LODWAR
P.O. BOX 101
LODWAR
KENYA

E-MAIL; bol@uuplus.com

Web site; [Http://www.nadirkonven.nl](http://www.nadirkonven.nl)

Nieuwsbrief 84 – 21^e Jaargang – Oktober 2005 Nadirkonven Catholic Centre - Street Children Programme

Beste Allemaal,

Nu ik deze brief begin, realiseer ik me dat ik 20 jaar werkzaam ben in Kenya. Eerst ruim 5 jaar in Kisumu, een redelijk grote stad aan het Victoriameer. Daarna, sinds 1991, in Lodwar, een kleine provincie stad in het noordwesten van Kenya. Het is natuurlijk moeilijk te zeggen wat de impact is van alle tijd, energie en financiële input gegeven aan het straatkinderenprogramma van Lodwar. Door de jaren heen hebben we 810 kinderen opgenomen waarvan er een groot aantal naar school zijn gegaan. Enkelen hebben de middelbare school doorlopen, enkelen zelfs al een college en zijn onderwijzer, accountant, automonteur of iets anders geworden. Zonder

de hulp van het straatkinderenprogramma zou dat zeker niet gebeurd zijn. Je kunt filosoferen over wat er dan van deze kinderen geworden zou zijn, maar dat is koffiedik kijken. We kunnen zeggen dat met de hulp van heel veel Nieuwsbrieflezers veel is gebeurd. Dat we steeds in staat waren nieuwe kinderen op te nemen en hen aan het leerproces te laten deelnemen als ze daar aan toe waren. Dat ze allemaal de nodige medische zorg gekregen hebben. Dat ze behoorlijk gekleed gingen. Dat ze voldoende leermiddelen en spelmateriaal tot hun beschikking hadden. Dat ze behoorlijk gevoed zijn. Maar ook dat ze allemaal voldoende aandacht kregen voor hun kleine en grote zorgen. En grote zorgen hebben veel kinderen gekend; overlijden van familieleden. Het als wees achterblijven en niet weten wie er in de toekomst voor je gaat zorgen. Weten dat er thuis alleen narigheid is, zoals beide ouders steeds dronken en geen aandacht en middelen voor je hebben. Dat je vader steeds bedreigd wordt en op de vlucht is en je niet weet waar hij is.

Voor een groot aantal kinderen hebben we problemen op kunnen lossen. We hebben een paar huisjes voor zwerffamilies gebouwd. De kinderen kunnen nu tijdens de vakantie naar huis en hebben een eigen onderkomen. In tijden van voedseltekort zijn we bijgesprongen en hebben bijgedragen bij overlijden

van ouders. Met dit alles hebben we het aanzien van Turkana niet veranderd, maar het is een klein lichtpuntje en een teken van hoop dat er toch nog toekomst is.

Het is fijn om hier in Turkana te werken. Ondanks dat het een zwaar klimaat is en veel voorzieningen ontbreken, hebben we ook de voldoening dat we af en toe iets bereiken. Dat een groep kinderen van de basisschool naar de middelbare kan. Dat hardcore jongeren toch op den duur blijvertjes worden en het gaan maken op school.

Maria Goretti House

Tijdens de augustusvakantie is het nieuwe Maria Goretti House in gebruik genomen. In de vorige Nieuwsbrief noemden we het nog Girls Annex. Een groep van 19 meisjes plus een 'matron' hebben daar hun intrek genomen. Het huis staat in een uithoek van het terrein en bestaat uit 5 kamers. In iedere kamer staan 2 stapelbedden zodat er 20 slaapplekken zijn. In aparte gebouwtjes zijn een keukentje en douche geconstrueerd. Nu zijn we nog bezig om een toilet te bouwen.

Voordat de meisjes er naar toe trokken, zijn ze een hele dag bij elkaar geweest om samen de huisregels op te stellen. Dat is goed gelukt en de hele vakantie hebben ze uitstekend gefunctioneerd. De meisjes zijn tussen de 15 en 20 jaar en zitten in de hogere klassen van de basisschool of op de middelbare school. Ze sliepen altijd nog tussen de kleintjes in de open lucht op de veranda. Een beetje meer privacy was zeer welkom voor hen.

De meisjes maken gebruik van alle faciliteiten van het centrum. Ook het ontbijt en de lunch gebruiken ze samen met de andere kinderen in het centrum. 's Avonds maken ze hun eigen souper, zodat ze ook leren dit samen te doen met een klein budget.

Bij mijn terugkeer uit Nederland kreeg ik dan ook enthousiaste verhalen zowel van de staf als van de

meisjes en de matron. Dit Maria Goretti House hebben we kunnen bouwen en inrichten met de hulp van jullie Nieuwsbrieflezers. Na iedere Nieuwsbrief, zoals deze, komen er kleine en enkele grotere giften binnen via het adres dat steeds onder de brief staat. Een bedrag van € 16.000,- aan dit huis voor de grotere meisjes is, denk ik, goed besteed. Op 13 augustus is het huis officieel ingezegend en geopend door Father John Manzi, die de bisschop op dat moment verving.

Enneken en Fokke

Opnieuw is Enneken de grote vakantie naar ons centrum gekomen om wiskundelessen te geven aan de bovenbouw van de basisschool en de middelbare scholieren van het centrum. Dit keer kwam ze met haar vriend Fokke, die de nodige hand- en spandiensten verrichtte. Hij heeft ons computernetwerk wat meer geautomatiseerd en van een back-up systeem voorzien.

De satellietdisk voor de TV-ontvangst bijgesteld en de nodige reparaties aan ons fietsenbestand verricht.

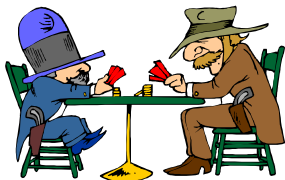

Maar Fokke was ook in de vrije tijd enthousiast bezig met de kinderen. De meegebrachte spellen werden uitgelegd en uitgeprobeerd.

Een bijzondere noot is nog dat Fokke hier in Turkana Enneken gevraagd heeft om zijn vrouw te worden. Daar is positief op gereageerd zover we weten en het huwelijk zal plaats vinden ergens in 2006.

Intussen missen beiden de Turkana-kids. In de periode dat ze hier waren hebben ze heel wat foto's gemaakt van de kinderen en de omgeving. Misschien dat het een beetje een troost voor hen is.

Spaanse volontairs

Er zijn een aantal Spaanse priesters werkzaam in het bisdom Lodwar. Ze bedienen verschillende parochies in de moeilijk bereikbare plaatsen. Ze hebben heel vaak jonge mensen om hen een poosje te helpen en ook om wat ervaring op te doen met missionair werk.

Wij kregen een groep van 9 jonge Spanjaarden, 4 meisjes en 5 jongens, die heel actief aan de slag gingen. Ze hielpen in ons ziekenzaaltje, gaven remedial teaching en organiseerden sport en spel. Ze

organiseerden een afscheidsspel waarbij ze 5 fietsen voor de kinderen cadeau gaven.

Vakantie periode

Tijdens de augustusvakantie leek Nadirkonyen op een mierenhoop. Iedere dag telden we zo'n 160 kinderen. Omdat de voedselvoorziening momenteel zeer schaars is, krijgen de kinderen thuis geen ontbijt. Dat is er niet. Als ze naar school gaan krijgen ze een lunch op school. Maar tijdens de vakantie valt dat ook weg. Alle kinderen die via Nadirkonyen op school zijn, komen dan in de vakantie naar het centrum om in ieder geval verzekerd te zijn van een paar maaltijden. Naast de maaltijden krijgen de kinderen extra lessen, sport en spel, TV en video. Kortom we houden ze van de straat.

Steeds meer problemen

Het huisje van de moeder van Esinyen brandde tot de grond toe af zonder ook maar iets eruit te kunnen redden.

Amodei is de vader van 3 kinderen die in het centrum zijn. Hij leed aan TB en werd daaraan behandeld in het Lodwar ziekenhuis. Nu is hij weer ziek en woont een paar dagen hier en dan weer daar. Hij komt ook naar het centrum voor financiële hulp.

De vader van Josephine, Halima en Erik is ook constant ziek. De kinderen zijn in een boarding school en doen het goed. Hun moeder is aan AIDS/HIV overleden. De vader is niet in staat om een beetje lichamelijk werk te verrichten en kan dus niet in zijn onderhoud kan voorzien. De kinderen zijn zeer bezorgd over hun vader en hun eigen toekomst.

Rebecca's moeder is een toverdookter die met traditionele middelen zieken probeert te genezen. Dat kost veel geld. De moeder heeft geen geld voor Rebecca's scholing. Om toch onderwijs te kunnen volgen dook ze onder in het vluchtelingenkamp in Kakuma en gaf zich uit voor een Dinka en veranderde haar naam. De familie bij wie ze onderdak kreeg, misbruikte haar. Ze wist hier te ontvluchten en kwam via verschillende hulporganisaties bij ons terecht.

Hartelijke groet, Hans Wennekes

Fortis Bank
Bankrekeningnummer; 23 16 87 338
Congregatie v.d. Fraters van Utrecht te Utrecht
Street Children Programme
Betalingskenmerk; 1544 Lodwar